

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: Bodnár Ottó

VÉGIG AZ EGYÉVES SZTÁLIN-HÍDON

Forrás: Világosság

Obudapest 1957. XI. 16.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

Hely

624.2

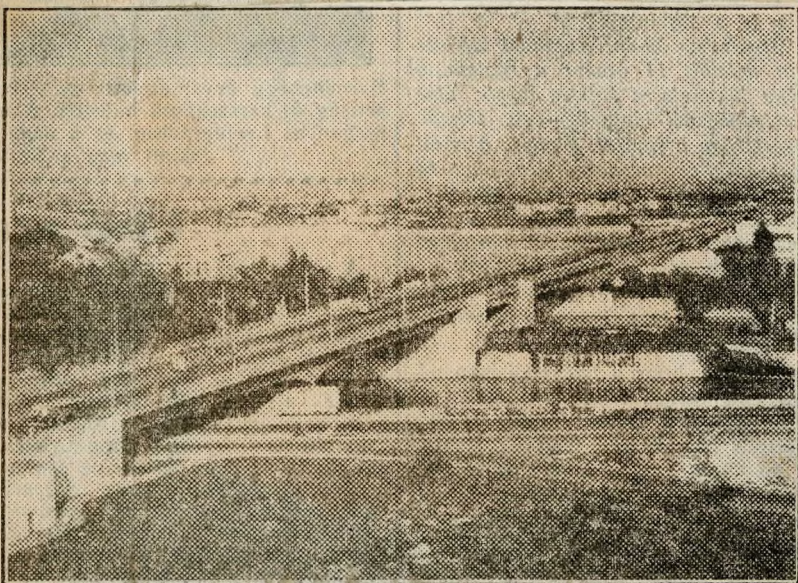
Idő

"1957"

Személy

Helyszám

Eppen egy esztendővel ezelőtt történt. A Sztálin-hid csupa vörös zászló volt. Az ünnep legyőzte a hűvös novemberi időt és melegével betöltötte az egész környéket. A hid óriási karjai már szétléphetetlenül összekötötték Obudát Angyalfölddel, de még senkisémet ment rajta, üres volt. A víz visszaverte, felerősítette az ünnepi beszédek hangját. Azután átvágták a vörös zárószalagot. S ebben a pillanatban megindult rajta az áradat, a nép áradata. A büszke hidon először Rákosi elvtárs ment végig...

Fővárosunk egyik büszkesége: a Sztálin-híd.

Új híd — új épületek

Most ismét itt állunk a Sztálin-híd pesti hídfőjénél. Ma már nem újság a hatalmas alkotás, a szokott napi forgalom lüktet rajta. Csönget a 33-as villamos, fékez az 55-ös busz, mehetsz, siethetsz, amelyikkel akarsz. A pesti hídfőnél még néhány évvel ezelőtt gödrökbe vájt, töredékes barakkok álltak. A büzös szemét

és a törmelék egész hegyekkel övezte őket. Ilyen helyekre hajította a kapitalizmus a munkásokat. Most már sorra tűnnek el az ablaktalan viskók, a Körülpiszkos-udvar, a Kecské-palota, a Vacak-utca. Két új épület néz szembe a hiddal. Az egyik kultúrház, a másik — amely mintegy megmagya-

rázza a változást — a kerületi pártbizottság hatalmas székháza.

A pesti hídfő tövében, az Arbocuticában működik a II. sz. Autójavító. A hidon keresztül érkezik és megy haza nap mint nap Sipos László autószerelő átképzős. „Fiatalkorom óta segéd munkásként tengődtem. Már réggen elhatároztam, hogy autószerelő leszek, de a lakásom környékén sehol sem volt autóműhely. Nagyon boldog voltam, amikor megépült a híd, mert a muliban sok órámot elrabolta a napi utazgatás...” — így beszél Sipos László.

„Indulunk” — kiáltja a 33-as kaulauza. Elindulunk a pesti hídfőtől, visszapillantva még látjuk a dagályutcai Szabadság-strandfürdő új épületeit, a meleg medencét, amelyből magasra száll fel a pára, s lassan beleolvad az őszi, ködös levegőbe.

„Város” a pillér körül

Megy a villamos a több mint két kilométer hosszú hidon. Csörgő János vezető már csaknem egy éve jár ugyanezen a vonalon. Naponta huszonhatszor megy át a hidon. „Őszintén szólva, mi kocsivezetők a hosszabb útonalakat szeretjük inkább, de ez a híd már úgy hozzám köt, nem szívesen mennék másfelé. Közlekedési viszonylatban az a véleményem a hídról, hogy nagyon sok órát takarít meg a dolgozóknak. Ha csak tízezer villamos- és autóbuzust számítunk naponta, akkor is 22.000 órát tesz ki a megtakarítás. Nagy idő ez!”

Megállunk — itt a Margitsziget. A pillérben, körülötte egész kis „város” helyezkedik el. Uzonnázhatsz — itt az eszpresszó, rágyújthatsz — tráfi is rendelkezésre áll. A híd alatt garázs húzódik. A híd lejárójában, vírágos, függönyös ablak, mögötte ta-

karos lakás. Itt lakik, él Hojfer László hídmester és családja. „Naponta megvizsgálom a hídszerkezetet — mondja Hojfer László. — Egy évig egyetlen nagyobb hibát sem találtam. Ha gyanús valami: megröntenezik, nincs-e valahol repedés, törés. Ugy vigyázok a hidra, úgy ápolom, mintha a gyermekem lenne. Vannak állandó vendégeim, környékbeli munkások, nevéket nem ismerem, de vasárnaponként bejönnek hozzám. Megkérdezik: hogy van a híd? Megnyugtatom őket: vigyázok rá...”

A „Közmunkák Tanácsa” véleménye szerint...

Most két egyenruhás ipari tanuló szalad le a Margitszigetre vezető lejtős lejárón. „Jöttünk egy kicsit széjjel nézni a szigeten — mondja a magasabb Szücs Sándor, az Obudai Hajógyár hajókovács tanulója — kedvenc helyünk ez barátommal, Simon Józseffel. Eppen mondom neki, hogy ez a híd egy kicsit nagyobb, mint a miénk otthon, a Hortobágy folyón...” Ezen jót nevetünk. A két fiatal Újpesten, a Megyeri-úton lakik egy otthonban. Szeretnek fürdeni a „fedett”-ben és eljárnak a szigeti sportmérkőzésekre.

Eszünkbe jut, milyen tudatosan gonosz, minden számításában népellenes volt a múlt. A rosszlelkű Közmunkák Tanácsa 1934-ben könyvet adott ki „Az obudai hid elhelyezése” címmel. Ez áll benne:

„A főváros közlekedésének fejlesztése érdekében nincs szükség arra, hogy az új híd a Szent Margitszigetet érintse és vele kapcsolódjék... A szigetet felkereső közönség

nemcsak ma, hanem a legtávolabbi jövőben is a város bármilyen nagyméretű kiterjedése esetén is inkább a Szigettől délre fekvő városrészekből fog kiadódni. A Sziget közönségének az a csekély töredéke — talán egy százaléka —, amely Obuda, vagy Újpest magasságából kíván a Szigetre jutni — használja csak úgy, mint eddig is a Margit-hidat...”

Ahol új városrész születik

„Most már gyalog vágnak át tovább a hidon. Az obudai hídfővel szemben alacsony, töredékes házak, amelyek apró homályos szobáikat rejtik. A

múlt rendszer örökségei. Itt húzták meg magukat a környező gyárak vég-sőkig hajszolt dolgozói. A hídól balra azonban már új épület emelkedik: az Obudai Hajógyár munkásainak gyönyörű lakóháza. Mellette készül a párja is — bokrétafa mutatja hajladozó, milyen magas lesz. A táj a jövőben még jobban, teljesen megváltozik. A Budapesti Városrendezési Iroda így írja le az új városnegyed képét:

„A Sztálin-hídról Obudára érkezve... először a hegyek finom vonulatait látjuk, majd közelebb érve az élmény feloldódik, a romkertek

és a műemlékek elhelyezkedésével. Obuda jellegét érezteti az alacsony, körülépített térség, amelynek déli oldalán klasszikus hangsúlyt ad a kultúrház. E szertétező látványt megfogja a két kapuépület és a szem a belső térségre vezet. Itt a szem megnyugszik a síma, enyhén ívelt épületen és tekintet az emlékmű köti le, mintegy bezárva, a hídról érkező élményeinek sorát.”

Nem hiú álmodozás, nem üres fantázia ez, hiszen a nagyszerű képet a Terv vetíti elénk. A híd mellett már a közeli napokban újabb építkezés kezdődik: készül a kultúrház. A régi városrész — hűségesen megőrizve a múlt emlékeit — most teljesen újjaszültek, Budapest legfiatalabb városnegyede lesz.

All, némaságában is beszél a híd, amelynek megalkotásáért már 1872 óta kecseltették, hitegették a környék dolgozóit s melynek felépítését 1908-ban törvénybe is iktatták. De semmi nem lett belőle. A két nagy munkáskerület összekapcsolását, az új hidat csak népi demokráciánk valósította meg. A nagy alkotást egy esztendeje, november 7-én, a Nagy Októberi Szocialista Forradalom 33. évfordulóján avatták fel. Sztálin nevét viseli — ott ível a Duna felett, hirdelve a Nagy Október jait által felszabadított népünk alkotó erejét.

Bodnár Ottó